

Δημοτικὸν ποίημα; Παράδειγμα ζωῆς;
Ζωῆς.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ **Συρίπ Αθ.**
Παράπονο 31 Μην 1926
 Ὁμορφονεῖα στὴν ἀνοιχτὴ
 πικρὰ παραπονιέται:
 — Ἀνοιχτὴ ἀνοιχτεῖς τὰ δαντρά,
 φέρεις τὰ χειλιδόνια,
 καὶ μὲν τὴν καρθούλα μου
 ποτε θὰ συναφέρης.
 Νὰ ξεκαλοῖξω σὲ μηλιά,
 σὺν ἀσπρῇ μυγαλίτσα
 νὰ καλαῖουθ' σὰ κλώνια τῆς
 χλιω λογιῶ πουλάκια;
Ι. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
(Τὸ Καράβι)
 Ὅρθος εἶπεν πλώρη ὁ χάρωντας
 καὶ τὸ καράβι πάει
 κα' ὡς πάμε πλέοντες ἢ ζωὴ γλυκὴ
 κα' χαμογελαῖ
 ὅμως κα' ἂν φέγγει ἢ θάλασσα κα'
 ἀστράφτει ὁ οὐρανός.
 μαύρη νυχτιά τρισκότεινη εἶπεν
 πλώρη πέφτει ἔμπρός.
 Μίαν ἀβυσσο ἀτενίζοντας βαθεῖα
 καὶ σκοτεινὴ
 ποιά νᾶναι τάχα ἢ μοῖρα μας
 ρωτιώμαστ' ἤστερνῆ.
 ... Στὴ μαύρη νᾶταν σκοτεινὰ μιά
 ἀχτιῖα νὰ φωτᾷται
 ὡς κυβερναίει ὁ χάρωντας καὶ τὸ
 καράβι πάει.
Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
(Λαίψηνο)
 Τὴν κόρη τούτη ποὺ περνοῦν καὶ
 πάνε νὰ τὴν θάψουν
 χωρὶς παπὰ γιατί τὴν πάν, χωρὶς
 ξεφτέρια;
 μήνα κα' ἀλλαξοπίστησε κα' ἀλλόθρη
 σκον-έπηρε;
 Μὴδὲ κα' ἀλλαξοπίστησε κα' ἀλλό-
 θρησκον-έπηρε,
 μόν' ὁ υἱός τῆς Χρηστταίνας ὁ γοῖο.
 χαθμενός
 πῶχε καράβια δεκοχτῶ, χωράφια δε-
 καπέντε
 τὴ γέλασε, τὴν ἄφησε κα' ἄλλη γυ-
 ναίκα πήρε.
 Κ' ἐθέρμεψεν ὁ πόνος τῆς κα' ἀνάψαν
 τὰ μυαλά τῆς
 καὶ σὲ γκρεμνοὺς ἐγράβηξε κα' ἀπὸ
 γκρεμνοὺς ἐρήχτη.
Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
Τὸ καράβι
 Ὅρθος εἶπεν πλώρη ὁ χάρωντας καὶ τὸ καράβι
 πάει
 κα' ὡς πάμε πλέοντες ἢ ζωὴ γλυκὴ χαμογελαῖ.
 ὅμως κα' ἂν φέγγει ἢ θάλασσα κα' ἀστράφτει ὁ
 οὐρανός.
 μαύρη νυχτιά τρισκότεινη εἶπεν πλώρη πέφτει
 ἔμπρός.
 Μίαν ἀβυσσο ἀτενίζοντας βαθεῖα καὶ σκοτεινὴ
 ποιά νᾶναι τάχα ἢ μοῖρα μας ρωτιώμαστ' ἢ
 ἤστερνῆ.
 ... Στὴ μαύρη νᾶταν σκοτεινὰ μιά ἀχτιῖα νὰ
 φωτᾷται
 ὡς κυβερναίει ὁ χάρωντας καὶ τὸ καράβι πάει.
Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

Δημοτικὸν ποίημα στίχοι 1 Αθ.
ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΦΥΛΛΑ 1929
Ἡμερῶν 31 Μην 1929
 Ἀνοιχτὴν τὰ τριαντάφυλλα κόκκινα
 [μὲν ἀγνή
 κα' εἶδαν τὸ ροδοχάραμα, τὸν ἥλιο δὲ
 [τοῖα νὰ θυγῇ.
 Ἀρνάντεψαν τὸν οὐρανὸ μὲ μάτια ἐ-
 [ρωτικὰ
 κα' ἀκούσαν τὰ λαλήματα τῶν ἀηδο-
 [νῶν γλυκὰ.
 Ἐνα κοριτσιὰ διάβηκε σιμὰ τοὺς τρυ-
 [φεροὺς
 κα' εἶδαν τὸ ἡλιοδασίλεμα κα' ἀνάψαν
 [φλογεροῦ
 τ' ἄστρα νὰ λάμπουνε ψηλά σ' ἡ σκο-
 [τεινὴ νυχτιά
 καὶ κλείσανε τὰ μάτια τοὺς καὶ δὲν ἀ-
 [νοῖξαν πιά.
Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
Τὸ Καράβι
 Ὅρθος εἶπεν πλώρη ὁ χάρωντας καὶ τὸ
 καράβι πάει
 κα' ὡς πάμε πλέοντες ἢ ζωὴ γλυκὴ χα-
 μογελαῖ.
 ὅμως κα' ἂν φέγγει ἢ θάλασσα κα' ἀστρά-
 φτει ὁ οὐρανός.
 μαύρη νυχτιά τρισκότεινη εἶπεν πλώρη
 πέφτει ἔμπρός.
 Μίαν ἀβυσσο ἀτενίζοντας βαθεῖα καὶ σκο-
 τεινὴ
 ποιά νᾶναι τάχα ἢ μοῖρα μας ρωτιώμαστ' ἢ
 ἤστερνῆ.
 ... Στὴ μαύρη νᾶταν σκοτεινὰ μιά ἀχτιῖα
 νὰ φωτᾷται
 ὡς κυβερναίει ὁ χάρωντας καὶ τὸ καράβι
 πάει.
Ἰωσήφ Ραφτόπουλος

Συρίπ Αθ. (23) 5 Αθ. 1926

09 Συγχρονισμός

Ναύιος. Τετ. Δε

ΘΡΑΚΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάγεται από το Σκεπαστό της Θράκης. Τα πρώτα του ποιήματα έδημοσίευσεν στην Πόλη, όπου εξέδωκε τρεις μικρούς τόμους ποιημάτων υπό τον τίτλον «Ζωή κι' Αγάπη».

Κατά το 1913 έφυγε από την Πόλη και εγκατεστάθη εις τας Αθήνας, εργαζόμενος σ' εως έφημερίδες, γιά να ζήση. Πέριου απέθανε, φτωχός και άρρωστος, σ-το Μαρούσι σέ ηλικία 25 έτων.

Ο ευγενικός και θεολόγος Κωνσταντινουπολίτης λόγιος και δημοσιογράφος κ. Γ. Λαμπριδής, διευθυντής της Νέας Έκδοτικής Έταιρείας «ή Χαραυγή» εξέδωκε τελευταίως μερικά ποιήματα του τόσο προφώως έκλιπόντος ποιητή σ' ένα μικρόν τέμον φέροντα τον τίτλον «Διαλεχτά».

Το πρώτον του ποιήματα ο Ίωσήφ Ραφτόπουλος έγραφε σ' την φόρμα των δημοτικών μας τραγουδιών, όπως ο Κρυστάλλης. Κατόπιν όμως έμόρφωσεν ένα δικό του ύφος, αλλά και αυτό άλοισν, λιτόν, όπως ή άγνή και ελικρινής ψυχή του και διά τουτο ύπερβλητικώτατον.

Το πρώτον κατά σειράν από τα δημοσιευμένα έδώ ποιήματά του άνήκει σ' την αρχική τεχνουργία του και είναι παρμένο από τα «Διαλεχτά», τα άλλα μεις τα είχε στείλη ο ίδιος ποιητής, γιά να δημοσιευθούν σ' το «Θρακικόν» μας.

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Τό Μάν άνθει τ' αγιόκλημα και τάλλα τά λουλούδια, τά κόκκινα τριαντάφυλλα στής Χρύσως τό περβόλι. Ποιονόν ή Χρύσω ντύνεται στο περβόλι βγαίνει και κόβει τά τριαντάφυλλα και γλυκοτραγουδάει: τριαντάφυλλα μαζώνω έγω γιά να τά καθερίσω να κάνω οκάδες τό γλυκό κρουμμένο να τό-ν- έχω, Σάββατο μέρι νάρχεται τό σπίτι μ' να στολίξη να ξημερώνη ή Κεριακή να ν' έρχεται ο καλός μου να μπαινω-βγαίνω να κερνώ γλυκό τριανταφυλλένιο, να με τηρῶν τά μάτια του να χαίρει' ή καρδιά του.

Τ Α Ξ Ε Ι Δ Ι

Όρθός στην πλώρη ο χαρόντας και τό καράβι πάει... Κι' ως πάμε πλέοντας, ή ζωή γλυκά χαμογελάει. Όμως κι' αν φέγγει ή θάλασσα κι' αστραφάει ο ουρανός Μαύρη νυχτιά τρισκότιδη στην πλώρη πέφτει εμπρός... Μιάν άβυσο άτενίζοντας βαθειά και σκοτεινή Ποιά νάσαι τάχα ή μοίρα μας ρωτιώμαστε ή στερνή... Στην μαύρη νάταν σκοτεινιά μιιά άχτιδα να φωτιάει Ός κυβερνάει ο χαρόντας και τό καράβι πάει!...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΓΛΥΚΟ

Τό Μάν άνθει τ' αγιόκλημα και τάλλα τά λουλούδια, τά κόκκινα τριαντάφυλλα στής Χρύσως τό περβόλι.

Ποιονόν ή Χρύσω ντύνεται στο περβόλι βγαίνει και κόβει τά τριαντάφυλλα και γλυκοτραγουδάει: τριαντάφυλλα μαζώνω έγω γιά να τά καθερίσω και κάνω οκάδες τό γλυκό κρουμμένο να τό-ν- έχω.

Σάββατο μέρα ν' άρχεται τό σπίτι μ' να στολίξη να ξημερώνη ή Κεριακή και νάρχεται ο καλός μου να μπαινω-βγαίνω να κερνώ γλυκό τριανταφυλλένιο, να με τηρῶν τά μάτια του να χαίρει' ή καρδιά του.

Ίωσήφ Ραφτόπουλος

Μουσική Οργανό 14 Απρ. 1925

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Απόψε ήλιε, στο βασίλειά σου ή θλίψη στήν ψυχή μου γιγαντεύει, και τούτη ή μέρα άγούριστη μουσεί μεσα σ'τά λογής λογιά τριαντάφυλλά (σοι). Τραγουλάει στο πέρανιό πέρασμά σου ή νύχτη μου ή φροχή και λυγοστεύει, ώσαν τό μαρμαρένο ρόδο ρυθεί ή ζωούλα μου στο φῶς και σ'τά φι- (λιά σου).

Και ουλλογείται ο νους μου τό στεγ- (νό τό βραδάκι που θάλει σ' άγνατέρη τη μέρα που ή ψυχή μου θα μούνη πηγαίνοντας στο λημέρι της τό (πρώτο, που θα σ' άφήση ήλιε μου να γέρονε τό βράδυ... σ' τη ναυγούλα ν' ανατείλης...)

Ίωσήφ Ραφτόπουλος

«Διαλεχτά» Μουσική Οργανό 18 Απρ. 1925

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΑΛΕΧΤΑ

Βαθειά, γλυκά, κοιμήθηκε ή παιδούλα τό ρόδο, τό πουλί, ή πεταλούδα. Η άγγελική ευγένεια, ή καλωσύνη του Θεού ή άγάπη, ή άπειρη γαλήνη.

Αγιοσύνη άχτιδοβολά ή μορφή της. Μοσχοβολάει παράδεισο ή άναγκή της. Ύμνος σ'όν Κύριο ή τροφερή προσούλα βαθειά γλυκά κοιμήθηκε ή παιδούλα.

Ίωσήφ Ραφτόπουλος

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΝ 6/19 Σεπτεμβρίου 1925

Η Ποίηση

ΥΜΕΝΑ ΟΣΙΣ 1926

Ο Ύμέναιός μου, ω τί χαρά μου, ω τί (χαρά τρελή! Έμπρός κόρνα, άρπες, φλάουτα, ταμ- (πούρα βροντερά κι' άπόδι έσύ μέσ' σ'τά βιολιά ξεχω- (ριστό βιολί παίζοντας σμίγει με της γής τά ουράνια (τά λαρπρά!

Στό πρώτο πύρινο φιλί άς σμιζουμε, ω (κωλή, να τά τσμπούρα δλα βαρούν, βαρούν τά (βροντερά Κι' έτσι άς σμιζουμε ω κωλή, κωθώς τό (φείο βιολί παίζοντας σμίγει με τη γής τά ουράνια τά (λαρπρά

«Διαλεχτά»

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Παλαιότερα επίσης πέθανε σ'τή «Σω- τηρία» ο γλυκός τραγουδιστής του πό- νου, ο επιφανής νεοέλληνας ποιητής Ίω- σήφ Ραφτόπουλος.

Πόσοι, αλήθεια, ξεχωριστοί εργάτες του στίχου, του πεζού λόγου και του θεάτρου, δεν έπεσαν θύματα της φυμα- τώσεως, της άρρώστειας αυτής που λές πως ζέρει να διαλέγη τους πνευ- ματικώτερους ανθρώπους. Ομολογουμέ- νως είναι ή πλέον έκλεκτική ασθένεια.

Σήμερα έχ' άνομή σ'τή «Σωτηρία» ο τελευταίος από τό «Παράρτημα του Μπαγκείου» που έγραφε κι' αυτός σ'το «Γολγοθά» ο Κώστας Κακαντζής, συγ- γραφέας άρκετών βιβλίων που κριθή- σαν εθνικά.

N. MARTINOS

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ 1935

W. S. Adams 1937 Miss

Τ' ΩΡΑΙΟ ΚΟΡΑΣΙ

Τ' ωραίο κοράσι είχε καθίσει
στο παραθύρι μιάν αυγή,
μέ τ'ά μεγάλα μαύρα μάτια
γιομάτα φῶς και συλλογή.

Κάποια χαράματα ἐγὼ τὸ εἶδα
τὴν ὥρα τῆς χρυσῆς σιωπῆς,
στό τρυφερό του προσωπάκι
τὸ ρόδισμα εἶχε μιάς αυγῆς.

Περνώντας ἓνα μεσημέρι,
π' ἐφεγγε ὁ ἥλιος λαμπερός
τὸ πρόσωπό του ἦταν ὡς κρίνος
ὡς ἄσπρος, κάτασπρος ἄφρός.

Κι' ἓνα βράδυ, κι' ἓνα βραδάκι,
ἡ κόρη τοῦ παραθυριοῦ
ἐκάθονταν μ' ὄψη θλιμμένη,
ὡς μαραμένου λουλουδιοῦ.

Κι' ὕστερα πιά δὲν τὴν ξανάεἶδα
κι' οὐδ' ἄλλος εἶχε ξαναἰδῆ
τὴν κορασίδα μέ τ'ά μάτια
γιομάτα φῶς και συλλογή.

Εν Σηροῖς ἸΩΣ. ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΠΟΙΑ ΚΑΜΠΑΝΑ

Κάποια καμπάνα νεκρικὰ
κι' ἓνα φέρετρο πάντα ξε-
καμμένη (κιναίει,
καμμιά ψυχὴ δὲν ἀκολου-
θῆναι) (θάει θλιμμένη,
1939) (τὸν τάφο του κανεὶς δὲν
τὸ ὀδηγᾷει.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου μέσα ἐκεῖ
(κλεισμένη
ποῦ σιγοσβύνει πένθημα
(και πάει
κάθε στιγμή ποῦ ἡ νεκρί-
(κη σημαίνει
καμπάνα και τὸ φέρετρο
(κινάει.
ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Φέρνει ὁ βορῆς τὰ χιόνια,
ὁ νότος τὴ βορῆ.
Μὰ τῆς Μαριῶς τὰ μάτια
φέρνουν ἀνοιξή.

Μιά τῆς ματιὰ κι' οἱ ἀνέμοι
παύσαν νὰ φύσῶν,
μιά τῆς ματιὰ κι' ὁ ἥλιος
λαμτροφύεται.

Ι. Ραφτόπουλος

ΑΚΑΔΗΜΙΑ